

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 326

град Велико Търново, 18.11.2020 година

Административен съд – Велико Търново, VI - ти състав, в закрито съдебно заседание на осемнадесети ноември през две хиляди и двадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росен Буюклиев

като разгледа докладваното от председателя адм.дело № 621 по описа на Административен съд – Велико Търново за 2019 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по настоящото дело е образувано по жалба на данъчния субект С.Б.Г. ***, с която се оспорва законосъобразността на ревизионен акт №Р-04000419000563-091-001 от 27.06.2019 година, издаден от главен инспектор по приходите и инспектор по приходите, и двамата от състава на Териториална дирекция на НАП – гр.Велико Търново, впоследствие поправен с ревизионен акт за поправяне на ревизионен акт №П-04000419117482-003-001 от 09.07.2019 година. В обжалваната му пред съда част, този поправен ревизионен акт е потвърден с решение №23/16.01.2012 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика. С тази потвърдена част от ревизионният акт в тежест на Г. са установени за внасяне публични задължения в общ размер от 45 008, 25 лв., като в това число влиза и сумата от 12 837, 50 лв. задължения за лихви върху ДДС, дължими от данънозадължения субект „М & С Бетон“ АД за данъчен период месец декември на 2014 година. В хода на произнасяне по същество по повдигнатия спор, съдът намира, че за правилното му решаване следва да се разтълкуват авторитетно разпоредби на Общностното право, във връзка с което счете за необходимо с оглед на служебното начало, да отправи преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз по реда на чл.267, параграф 3 от Договора за функциониране на Европейския съюз.

I. Страни по делото:

1. Жалбоподател по делото е С.Б.Г. ***, ЕГН *****.
2. Ответник по делото е директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, който е задължителна контролна административна инстанция на администрацията, която е компетентна по отношение на администрирането и установяването както на дължимия ДДС, така и на сумите, които се събират от жалбоподателя за погасяване на ДДС и на лихвите върху тях.

II. Предмет на делото:

3. Ревизионен акт №Р-04000419000563-091-001 от 27.06.2019 година, издаден от главен инспектор по приходите и инспектор по приходите, и двамата от състава на териториална дирекция на НАП – гр.Велико Търново, впоследствие поправен с ревизионен акт за поправяне на ревизионен акт №П-04000419117482-003-001 от 09.07.2019 година, който в обжалваната пред съда част е изрично потвърден с решение №136 от 24.09.2019 година на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - Велико Търново при Централното управление на Националната агенция за приходите. С този поправен ревизионен акт е установен публичен дълг на жалбоподателя в общ размер от 45 008, 25 лв., която сума представлява част от непогасени публични задължения на друг данъчен субект, а именно търговското дружество „М & С Бетон“ АД със седалище и адрес на управление в град Бургас. Част от тази сума пък представлява невнесена лихва върху ДДС, която е дължима за месец декември на 2014 година.

III. Фактическа обстановка:

4. По делото е безспорно, а и от доказателствата по преписката се установява, че жалбоподателят е бил изпълнителен директор /изпълнителен орган/ на търговското дружество „М & С Бетон“ АД през периода от 14.04.2011 година до 30.04.2015 година, в рамките на който период е било налично и задължението на това дружество за несъбрани лихви върху ДДС, по повод на което е реализирана отговорността на жалбоподателя. Това дружество е вписано в националната Агенция по вписванията на 14.12.2009 година и е регистрирано за целите на ДДС от 2.2.2010 година, като е служебно deregистрирано от приходните органи на 21.10.2016 година. Всъщност несъмнено е, че именно това дружество представлява данъчнозадължено лице от гледна точка и на националния данъчен закон и от гледна точка на Общностното право и то следва да погаси ДДС, както и/или лихвите върху този данък при налични парични средства към момента на падежа на

задълженията.

5. От събраната от съда преписка се установява, че срещу това дружество е налице образувано и висящо производство по принудително събиране на публични вземания, сред които вземания са и вземания и за лихви върху ДДС. Към началото на ревизионното производство по предходна ревизия, висящността на която е възобновена с производството по издаването на процесния пред съда ревизионен акт, общият размер на главниците по публичните вземания е от 2 865 721, 16 лв., като лихвите върху тези главници са от 691 911, 94 лв. и е налице нелихвена част от 140 лв. Всички задължения произтичат от подадените от самото дружество декларации, включително и месечни справки-декларации за ДДС, установяващи данъчни резултати ДДС за внасяне.

6. Междувременно, по учреденото през 2015 година изпълнително производство срещу посоченото дружество, което има за предмет принудително събиране на публичните вземания, публичният изпълнител е предприел множество процесуални действия, предвидени в националния процесуален закон - ДОПК. На 19.11.2014 година до дружеството е изпратена покана за доброволно изпълнение, в това число и за дължимите лихви, на 26.01.2015 година е изпратено съобщение за заплащане на дължими публични вземания, на 3.02.2015 година е изпратена отново покана за заплащане на непогасени от дружеството публични задължения, на 19.02.2015 година към изпълнителното дело са присъединени и други публични вземания, на 24.02.2015 година отново е изпратена покана за доброволно изпълнение на непогасени публични вземания, на 12.03.2015 година отново е изпратена покана, на 6.04.2015 година е изпратена поредната покана за доброволно изпълнение, на 15.04.2015 година са присъединени други задължения по образуваното изпълнително дело, на 4.05.2015 година отново е изпратена покана за заплащане на дължимите публични вземания, на 15.05.2015 година за пореден път са присъединени публични вземания по образуваното изпълнително дело.

7. Впрочем служебно публичният изпълнител е констатирал, че други кредитори на това дружество са учредили залози за вземанията си, включително и два особени залога върху цялото предприятие като съвкупност от права, задължения и фактически отношения. Извън това, установено е, че освен тези особени залози, върху притежаваните от дружеството недвижими имоти са вписани надлежно възбрани, а върху притежаваните активи, представляващи моторни превозни средства, строителна техника и прочие, са наложени запори.

8. Съответно публичният изпълнител е успял в рамките на изпълнителното дело да наложи по реда на националния ДОПК обезпечения за обезпечаване на публичния дълг чрез заповест върху постъпващите по сметките на дружеството средства /каквито средства така или иначе по данни на задължените трети лица – търговски банки, не са постъпили/, както и чрез заповест върху някои движими вещи – багери и валяк.

9. Публичният изпълнител е посочил според данните от преписката, че за периода от момента на образуването на изпълнителното дело, до 28.08.2018 година, са постъпили общо суми от 287 935, 35 лв., като към 29.08.2018 година общият размер на непогасените вземания на дружеството, които включват и посочените по-горе лихви за невнесено в срок ДДС, е от общо 3 557 773, 10 лева. Според изготвена от ревизията справка, към момента на издаването на поправения впоследствие ревизионен акт, размерът на тази сума е нараснал до 3 799 590, 92 лева.

10. При тези обстоятелства дружественият публичен дълг, включващ и посочените по-горе лихви върху невнесено в срок ДДС, е квалифициран от публичния изпълнител като трудно събираем. Затова този орган по приходите сезира компетентната териториална дирекция на НАП с оглед евентуалното ангажиране на личната отговорност на жалбоподателя за този чужд дълг.

11. Първоначално на жалбоподателя е извършена проверка, чрез което производство не могат да се установяват задължения за данъци. Целта на това производство е установяване на определени факти и обстоятелства, като според практиката на българската приходна администрация, събраните в тази проверка доказателства се приобщават /прилагат/ като доказателства при евентуалната последваща ревизия, ако те подкрепят тезата на приходните органи.

12. При тази проверка жалбоподателят е признал, че за посочения по-горе период е бил изпълнителен орган на вече коментираното по-горе акционерно дружество, като е изпълнявал характерните за такъв орган управленско – изпълнителни функции. Обяснил е, че за този период е получавал възнаграждение по договор за управление на това дружество, който обаче не е в състояние да представи на ревизорите, тъй като не разполага с него. Такъв договор за управление не е представен и от самото търговско дружество при извършената му насрещна проверка. При ревизията жалбоподателят поддържа, че, считано от 1.03.2014 година, възнаграждението му е било в брутен размер от 20 000 лева на месец, като преди това е било от 3 000 лева. Сумите са плащани чрез клиентска банкова сметка ***, обслужващ дружеството. Като причини за многократно нарасналият размер на възнаграждението му са изтъкнати нарасналите нетни приходи на дружеството по времето, през което жалбоподателят е изпълнителен директор, както и

сключените нови договори с контрагенти през този отрязък от време, довели до увеличаване на оборота на дружеството.

13. При така констатираните от ревизията факти и обстоятелства, ревизорите са направили извод, че от дружественото имущество са извършени плащания за възнаграждения, които представляват скрито разпределение на печалбата или дивидент в общ размер от 76 500 лева, която сума представлява разликата между реално заплатените нетни възнаграждения за месеците септември, октомври, ноември и декември на 2014 година и на месец януари на 2015 година и нетните възнаграждения, изчислени при брутен размер на тези възнаграждения от 3000 лева на месец. Тази разлика е била изплатена недобросъвестно на свързано с жалбоподателя лице. Всъщност, по отношение на отговорността за лихви за невнесено в срок ДДС е направен извод, че към момента на твърдяното от органите по приходите скрито разпределение на печалбата, респективно дивидент, задълженията за лихва върху ДДС са в посочения размер, като с три плащания (от 18.12.2014 година и от 23.12.2014 година) по сметката на съпругата на жалбоподателя постъпват 53 164, 08 лева, които са с 45 900 лева повече, отколкото доказаният според приходните органи размер на дължимото на жалбоподателя възнаграждение за три месеца. Точно заради това намаление на дружественото имущество, не са били изплатени/погасени суми за публични вземания, които са били дължими през този месец и които в противен случай биха послужили за погашения на тези вземания, включително и за лихвите върху ДДС. В рамките на посочената сума от 45 900 лв. и в съответствие с националния закон, чрез ревизионният акт (в частта му относно месец декември на 2014 година) жалбоподателят е установен като допълнителен носител на публичните задължения освен за вече посочените лихви за ДДС от 12 837, 50 лева, и за лихвите върху невнесен в срок пряк данък в размер от 5205,46 лева, като дължимостта на последните не е относим към преюдициалното запитване въпрос.

14. Съдът, в хода на производството и по реда на националния процесуален закон разкри банкова тайна с оглед оспорването на констатацията на администрацията за движението на паричните суми от специалната клиентска сметка на обслужващия дружеството ***към бенефициера на сумите, който според ревизорите е съпругата на жалбоподателя. Резултатът от това процесуално действие потвърждава частично констатираното от ревизията.

15. Заключение на съдебно - счетоводната експертиза, което е изслушано от съда, потвърждава размера на публичните задължения, които дружеството е имало за меродавния за случая данъчен период месец декември на 2014 година, включително и за дължими лихви за несвоевременно внесено от него ДДС по справки - декларации от предходни данъчни периоди. Експертът сочи, че в случай, че се приеме, че брутният доход на жалбоподателя за четири месеца (от месец декември 2014 година до месец март 2015 година) е общо от 80 000 лева или брутно възнаграждение от по 20 000 лева на месец, то чистият доход, който е получил той след удържки за данък върху дохода си и за социални и здравни осигуровки, би бил 17 721, 36 лева за месец декември. Следва да се отбележи, че при разкриването от страна на съда на банковата информация е констатирано, че за месец декември на 2014 година чрез сметката на адвоката, обслужващ дружеството по договор за правни услуги, е преведено възнаграждение по тази сметка за декември месец на 2014 година чрез интернет банкиране трикратно суми от по размер от 17 721, 36 лева. В допълнително заключение назначеният от съда експерт сочи, че ако се приеме, че тази сума представлява брутно възнаграждение на жалбоподателя, то нетното му възнаграждение, след удържането на пряк данък върху доходите и задължителните осигурителни вноски, е от 15 670, 58 лв.

16. В крайна сметка в хода на съдебното следствие е установено, че преводите на сумите са извършени чрез услугата „интернет банкиране“ от сметката, чиито титуляр е адвокатът, нает от дружеството да го представлява пред трети лица, като няма данни този ***да е нает по някакъв повод от самото ревизирано лице в личното му качество и извън функцията му на изпълнителен орган на дружеството – длъжник. Не е безусловно установено обаче, че жалбоподателят е можел да оперира самостоятелно чрез интернет достъп до сметката с авоарите по нея.

IV. Приложими национални разпоредби:

Данъчно-осигурителен процесуален кодекс /ДОПК/:

Член 14. Задължени лица са физическите и юридическите лица, които:

1. са носители на задължението за данъци или задължителни осигурителни вноски;

Член 19 (2): Управител или член на орган на управление, който недобросъвестно извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 или 2, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните, вследствие на което имуществото на задълженото лице е намалало и по тази причина не са изплатени данъци

или задължителни осигурителни вноски, отговаря за задължението до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имуществото.

Член 20. В случаите по чл. 19 обезпечението и принудителното изпълнение се насочва първо срещу имуществото на задълженото лице, за чието данъчно или осигурително задължение се носи отговорност.

Член 21. (3) Отговорността на третите лица отпада с отпадането на задължението, за което е установена с влязъл в сила акт. В този случай връщането на платени суми се извършва по реда на глава шестнадесета, раздел първи.

Закон за данъка върху добавената стойност

Член 3 (1). Данъчно задължено лице е всяко лице, което извършва независима икономическа дейност, без значение от целите и резултатите от нея.

Член 89 (1). Когато е налице резултат за периода - данък за внасяне, регистрираното лице е длъжно да внесе данъка в държавния бюджет по сметка на компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите в срока за подаване на справка-декларацията за този данъчен период.

Закон за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания

Член 1 (1). Неплатените в сроковете за доброволно плащане, неудържаните или удържани, но невнесени в срок данъци, такси, отчисления от печалби, вноски към бюджета и други държавни вземания от подобен характер се събират със законната лихва.

Приложимо Общностно право:

Конвенция съставена на основание член К.3 от договора за Европейския съюз, за защита на финансовите интереси на Европейските общности (Конвенцията).

Член 9. Някоя разпоредба от настоящата конвенция не възпрепятства държавите-членки да приемат вътрешни законови разпоредби, които надхвърлят задълженията, произтичащи от настоящата конвенция.

Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (Директивата за ДДС).

Според съображение 44 „Държавите-членки следва да могат да предвидят някой, различен от данъчнозадълженото лице по ДДС, да бъде държан солидарно отговорен за плащането му.“.

Член 9 (1). „Данъчнозадължено лице“ означава всяко лице, което извършва независима икономическа дейност на някое място, без значение от целите и резултатите от тази дейност.

Член 206. Всяко данъчнозадължено лице — платец на ДДС, трябва да плати нетния размер на ДДС при представянето на справка-декларацията за ДДС, предвидена в член 250. Въпреки това, държавите-членки могат да определят различна дата за плащането на тази сума, или могат да изискат извършването на междинни плащания.

Член 273. Държавите-членки могат да наложат други задължения, които те считат за необходими за осигуряване правилното събиране на ДДС и предотвратяване избягването на данъчно облагане, при спазване на условието за равнопоставено третиране между вътрешни сделки и сделки, извършвани между държави-членки от данъчнозадължени лица и при условие, че такива задължения не пораждаат в търговията между държавите-членки на формалности, свързани с преминаването на границите. Възможността за избор по първа алинея не може да се използва за налагане на допълнителни задължения към тези, установени в глава 3.

V. Съдебна практика.

Национална съдебна практика:

17 . Според националната съдебна практика на касационната инстанция, засягаща института на чл.19, ал.2 от ДОПК в редакцията му, която се прилага в настоящият случай, отговорността, предвидена в тази разпоредба касае представител на данъчнозадължено лице, което по смисъла на националното право е юридическо лице, който в това си качество действа недобросъвестно, плащайки от имуществото на това юридическо лице под формата на дивидент или на скрито разпределение на печалбата, като именно заради това конкретно недобросъвестно действие данъчнозадълженото лице не е изплатило /не е погасило/ данъци, (включително и ДДС)

или задължителни осигурителни вноски. Отговорността не е до размера на непогасените данъци, а до размера на недобросъвестно извършените плащания. Тази отговорност е особена и лична, но е за чужд дълг, като е отговорното за чужд дълг лице се приема за встъпващ съдължник – така например решение №13623 от 13.12.2016 г. В някои групи актове на тази юрисдикция се приема, че така формулираната от националния закон лична отговорност обхваща и лихвите, които се дължат за неизплатените в съответния срок данъци, включително и за ДДС. Така например решение №10695 от 9.07.2019 година на ВАС. В друга група от актове на касационната инстанция от отговорността на този така наречен встъпващ съдължник са изключени лихвите, начислени върху невнесените или невнесените в срок данъчни задължения, в който смисъл е например вече цитираното решение №13623 от 13.12.2016 г. и сочената в него съдебна практика.

Практика на Съда на Европейския съюз:

18. Настоящият съд не констатира съдебна практика на Съда, която да е относима към предмета на преюдициалните въпроси, които са необходими за правилното решаване на спора. Действително, в областта на хармонизираната система на ДДС Съдът многократно е изяснявал приложението на принципа на пропорционалност, без обаче да се произнесе по прилагането му във връзка с факти, които да са идентични или близки с изложените от настоящата юрисдикция. Що се касае до практиката на Съда по тълкуването на разпоредбата на чл.205 от Директивата, то според настоящата инстанция тя не е релевантна, доколкото от една страна, предвидената от националния правен механизъм солидарна отговорност е извън обхвата на ситуацияите, които има предвид тази разпоредба, и, от друга страна, предвидената там солидарна отговорност според настоящият съд касае лице, което има качеството на данъчнозадължено лице по смисъла на Директивата.

VI. Доводи и правни изводи на страните

19. Жалбоподателят излага доводи, които са релевантни единствено и само към тълкуването и прилагането на националното законодателство. Тезата му се състои в това, че органите по приходите не установяват надлежно всички елементи от състава на хипотезата на националния ДОПК. Главният аргумент на жалбоподателя се състои в това, че липсва причинно- следствена връзка между полученото от него възнаграждение в качеството му на изпълнителен орган на данъчнозадълженото лице и невъзможността за изплащането /погасяването/ на публичните вземания, сред които са и лихвите за ДДС за посочения месец декември на 2014 година.

20. Ответникът аргументира по същество, че жалбоподателят е недобросъвестен изпълнителен орган на данъчнозадълженото /включително и за ДДС/ лице, тъй като и през релевантния данъчен период получава възнаграждение, чиито размер не е доказано да е определен надлежно, сумите са нареждани чрез адвокатска сметка, с титуляра на която дружеството има договор за правно обслужване, като са превеждани по сметката на съпругата на жалбоподателя, със средствата по която и жалбоподателят може да оперира. Всъщност ответникът счита, че недобросъвестността на жалбоподателя се състои в дадени разпореждания на упълномощено лице – главен счетоводител на данъчнозадълженото лице. Последният е извършил счетоводни операции, отразяващи заплащането на увеличеното възнаграждение на жалбоподателя, за което няма основание. Жалбоподателят преднамерено е посочил счетоводителя на дружеството като лице, което пък е било упълномощено от адвоката на дружеството да оперира с банковата сметка, титуляр на която е последният, като впоследствие кръгът на упълномощените лица бил разширен и то отново преднамерено.

VII. Мотиви за отправяне на преюдициалното запитване.

21. Съдът счита, че за правилното решаване на делото следва да получи тълкувателен отговор от Съда относно допустимите според релевантните правни норми от правото на Съюза и принципа на пропорционалност субективни и обективни предели на отговорността за фективно внасяне на ДДС в случаите, когато са нарушени финансовите интереси на Съюза и, в частност, когато това нарушение се изразява в несъбрани лихви върху несвоевременно платено ДДС от данъчнозадължено лице заради поведението на данъчнонезадължено физическо лице.

22. В този контекст, за настоящата юрисдикция ще е полезно да получи от Съда аргументацията относно съответствието на правния инструмент, предвиден в националното право, с институтите и принципите на Общностното право.

23. За целите на настоящото запитване и с оглед от необходимостта от получаването на тълкувателни насоки, настоящата инстанция приема условно, че поведението на жалбоподателя

води до приложимост на правният инструмент, предвиден от националното право чрез разпоредбата на чл.19, ал.2 от ДОПК. За целите на това запитване следва да бъде прието и, че жалбоподателят по делото, чрез трето лице, е разпоредил или поне е знаел за прехвърлянето на сума, принадлежаща на дружеството, на свързано с него физическо лице, при което е действал недобросъвестно според националния закон. Поради намаляването на дружественото имущество с размера на тази сума, не са заплатени дължимите лихви върху ДДС, натрупани към месец декември на 2014 година.

24. Позволява ли обаче Общностното право да се държи отговорно трето физическо и данъчнонезадължено лице за неплатен ДДС и/или за неплатена лихва върху такъв данък чрез формулирания в националната разпоредба на чл.19, ал.2 от ДОПК правен инструмент?

25. На първо място е уместно да бъде маркирано, че – макар това да не следва категорично от националната съдебна практика – отговорността за неплатени данъци по чл.19, ал.2 от националния ДОПК е солидарна, тъй като макар тя да възниква след възникването на отговорността на данъчнозадълженото лице, продължава да съществува докато данъчното задължение не се погаси по един или друг начин. Действително, принудителното и реализиране е субсидиарно по аргумент от разпоредбите на чл.20 от ДОПК. Въпреки това, възникването на отговорността по чл.19, ал.2 от ДОПК не освобождава от дълга първоначалният длъжник, който според националния правен инструмент е юридическо данъчнозадължено лице. Обратно – погасяването на данъчното задължение, води до погасяването и на отговорността на съдлъжника по аргумент от националната разпоредба на чл.21, ал.3 от ДОПК.

26. От друга страна, тази отговорност не е по никакъв начин свързана или следствие от измамни действия или действия на злоупотреба на самото данъчнозадължено юридическо лице с оглед на извършваната от него независима икономическа дейност.

27. Всъщност националният правен инструмент визира недобросъвестно поведение на физическо лице, което нито съобразно националния закон, нито по смисъла на Директивата за ДДС притежава качеството на данъчнозадължено лице. Правната му връзка с данъчнозадълженото лице се състои в това, че физическото лице е управителен орган или е част от управителен орган на данъчнозадълженото лице и извършва оперативни и управленски функции.

28. Действително, разпоредбата на чл.9 от Конвенцията дава правомощие на държавите-членки, защитавайки финансовите интереси на Съюза да приемат вътрешни разпоредби, които надхвърлят минималните задължения и стандарти, произтичащи от нейните разпоредби.

27. От една страна, когато в областта на защитата на финансовите интереси на Съюза държавите – членки приемат вътрешни правни инструменти, с които се създават задължения и отговорности за правните субекти, последните следва да са съобразени с принципа на пропорционалност.

28. От друга страна, според настоящата юрисдикция, при създаването на правни инструменти, чрез които се защитават финансовите интереси на Съюза в областта на ДДС, следва националният законодател да отчита освен този общностен принцип, и хармонизираната секторна материя в областта на ДДС.

29. Би могло да се поддържа, че физическо лице, което не е данъчнозадължено по смисъла на Директивата, не може да носи солидарна отговорност за неплатен ДДС от данъчнозадължено лице, тъй като държавите – членки не са овластени да приемат такива вътрешноправни инструменти. Може обаче да се поддържа и обратното – че недобросъвестно поведение на данъчнонезадължено физическо лице, но свързано с данъчнозадължено юридическо лице, дава правомощие на държавите членки да държат първото лице солидарно отговорно за плащането на неплатен от второто лице ДДС.

30. Дори обаче да се приеме, че държавите членки имат право да ангажират отговорността на данъчнонезадължено физическо лице за ДДС, това според настоящата юрисдикция не води до категоричен и еднозначен извод, че това лице отговаря и за лихвите, дължими при несвоевременно внесения ДДС. На пръв поглед от разпоредбата на чл.273 от Директивата за ДДС, във връзка със съображение 44 от Директивата следва, че мерките и правните инструменти, които държавите членки могат да предприемат, за да защитят своите финансови интереси и съответно финансовите интереси на Съюза в областта на ДДС, се свеждат до възможността недобросъвестно лице да бъде държано отговорно само за невнасянето на самия ДДС, а не и за лихвите за закъснялото му погасяване. Този извод би бил съобразен с чисто граматическото и стриктно тълкуване на текста на чл.273 във връзка с текста на съображение 44 от Директивата за ДДС. Възможно е да се поддържа и становището, че недобросъвестността на третото данъчнонезадължено лице е достатъчен аргумент то да отговаря и/или само за лихвите, свързани с неплатения в срок ДДС. И в двата случая е необходимо да се съобрази от настоящият съд дали в тази ситуация е съобразим и какво отражение намира проявлението на принципа на пропорционалност.

31. Най – сетне, настоящата инстанция следва да съобрази дали при прилагането на

националния правен инструмент на поражането на солидарната отговорност на трето данъчнонезадължено лице за лихви върху невнесен в срок ДДС, би бил нарушен общностният принцип на пропорционалност в ситуация, при която неплащането в срок на дълга за ДДС и оттам причината за олихвяването на този дълг, не се е дължала на недобросъвестното поведение на третото данъчнонезадължено физическо лице, а на поведение на друг субект или на проявление на обективни обстоятелства.

32. Следователно, ще е полезно за настоящата юрисдикция да получи тълкувателен отговор на въпроса дали правният инструмент, предвиден в националната разпоредба на чл.19, ал.2 от ДОПК, е допустим в хармонизираната област на ДДС, когато чрез прилагането му се ангажира *post factum* солидарна отговорност на физическо лице, което не притежава качеството на данъчнозадължено лице по смисъла на Директивата за ДДС и не е изначален платец на ДДС, но е свързано с това данъчнозадължено лице и закъснялото плащането на ДДС или на неплащането на ДДС е следствие на неговото недобросъвестно поведение.

31. Освен това, за настоящата инстанция ще бъде полезно да получи тълкувателен отговор на въпроса дали при съобразяване с принципа на пропорционалност тълкуването на чл.9 от Конвенцията и на разпоредбата на чл.273 от Директивата за ДДС е приложим и допустим правният инструмент на националната разпоредба на чл.19, ал.2 от ДОПК по отношение на лихвите върху невнесен в срок ДДС.

32. Най – сетне, Съдът би бил полезен на настоящата юрисдикция с тълкувателен отговор на въпроса дали националната разпоредба на чл.19, ал.2 от ДОПК, когато се прилага само по отношение на отговорността за лихви върху ДДС, противоречи на общностният принцип на пропорционалност в ситуация, при която закъснялото плащане на ДДС, довело до възникването на съответните лихви, не е в следствие от поведението на данъчнонезадълженото физическо лице, а от поведение на друго лице или от проявлението на обективни обстоятелства.

При така изложените по-горе доводи и съображения, Великотърновския административен съд, шести състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ протоколното си определение от втори ноември 2020 година, с което делото е обявено за изяснено и е даден ход по същество.

ОТПРАВЯ преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз съгласно член 267, първи параграф, буква „б“ от Договора за функционирането на Европейския съюз със следните въпроси:

1. Съвместното тълкуване на чл.9 от Конвенция съставена на основание член К.3 от договора за Европейския съюз, за защита на финансовите интереси на Европейските общности__и на разпоредбата на чл.273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност допуска ли в хармонизираната област на ДДС национален правен инструмент като предвидения в националната разпоредба на чл.19, ал.2 от ДОПК, прилагането на който води до последващо пораждане на солидарна отговорност на данъчнонезадължено физическо лице, което не е платец на ДДС, но недобросъвестното поведение на което е довело до неплащане на ДДС от данъчнозадълженото юридическо лице, което е платца на ДДС?

2. Допуска ли тълкуването на тези разпоредби и прилагането на принципа на пропорционалност националният правен инструмент, отразен в разпоредбата на чл.19, ал.2 от ДОПК, и по отношение на начислените лихви върху неплатения в срок от данъчнозадълженото лице ДДС?

3. Противоречи ли на принципа на пропорционалност националният правен инструмент, отразен в разпоредбата на чл.19, ал.2 от ДОПК, в ситуация при която закъснялото плащане на ДДС, което е довело до олихвяването на задължението за ДДС, не се дължи на поведението на данъчнонезадълженото физическо лице, а на поведение на друго лице или на проявлението на обективни обстоятелства?

СПИРА на основание член 631, алинея 1 от Гражданския процесуален кодекс производството по делото до произнасяне на Съда на Европейския съюз.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ΠΡΕΔΣΕΔΑΤΕΛ: